

Kibritçi Kız

Korkunç bir soğuk vardı, kar yağıyordu, her yer kararmıştı üstelik de yılbaşı gecesiydi. Bu karanlıkta, bu soğukta, küçük bir kızcağız tekbaşına sokakta yürüyordu. Yalınayaktı. Evden çıktığı zaman ayaklarında annesinin kocaman terlikleri vardı. Ama önüne çıkan bir arabadan kaçmak isterken terliklerini yitirmişti..

İşte bu nedenle yalınayak kalmıştı şimdi. Ayakları soğuktan morarmıştı ve o çok üşüyordu. Eski püskü önlüğünün içinde bir sürü kibrit vardı. Bütün gün bir kutu kibrit bile satamamıştı. Karnı da çok acıkmıştı.

Bütün pencerelerden ışıklar yanıyor, sokak mis gibi kızartması kokuyordu. Küçük kız iki evin arasındaki bir köşeye büzüldü. Eve gitmeye cesaret edemiyordu, çünkü para kazanamadığı için babası onu muhakkak döverdi. Üstelik evleri de soğuktu.. Minicik elleri soğuktan donmuş

gibiymi. Isnmak için kutudan bir kibrit çıkardı, srtt. O anda bir kıvılcım çıktı ve kibrit yandı. Avucunun içinde adeta küçük bir lamba gibi oldu.

Küçük kız grl grl yanan bir sıcak sobanın yanında oturuyormuŐ gibi sandı kendini. Ama birden kibrit snverdi ve soba yok oldu. Bir kibrit daha yakınca, onun parıltısı duvara vurdu ve duvar saydamlaŐtı. O odadaki masanın üzerinde bir kaz kızartması gördü. Kaz, tabaktan aŐađı atladı, sırtında atal bıçak, kıza doğru yürümeye baŐladı. O anda kibrit birden snverdi. Kalın ve soğuk duvardan baŐka bir Őey görünmez oldu. Küçük kız bir kibrit daha çaktı. stnde çeŐit çeŐit oyuncaklar asılı kocaman bir yılbaşı ağacının altında buldu kendini. Ellerini oyuncaklara doğru kaldırıncaya, birden kibrit söndü. Derken, bir yıldızin kaydığını gördü. "Şimdi birisi öldü" diye düŐündü. Büyükannesi: "Bir yıldıız düŐtü m, bir insanın ruhu gökyüzüne yükselir", demiŐti. Büyükannesi onu çok severdi. Ama ne yazık ki o çoktan ölmüŐtü. Küçük kız bir kibrit daha yaktı, ortalık pırl pırl aydınlandı ve o anda büyükannesi göründü.

Ne kadar sevimli ne kadar güler yzlyd büyükannesi! "Büyükanne!" diye bağırdı. "N'olur beni de götür, büyükanne! Kibrit bitince gideceksin biliyorum". Küçük kız, büyükannesi gitmesin diye ne kadar kibrit kaldıysa hepsini birbiri ardından yaktı. Ortalık gün gibi aydınlandı. Büyükannesi küçük kızını kollarına aldı havaya kaldırdı. Yükseklere, çok yükseklere uçtular. Göklerde ne soğuk vardı, ne açlık, ne korku...

Ama ertesini gün sabah küçük kız hl evin köŐesinde öylece oturuyordu. Yanakları pembe pembeydi ve gülümsüyordu. Yılın son gecesinde donarak ölmüŐtü işte. Hemen hepsi yanmıŐ bir demet kibritle oracıkta öylece oturuyordu kızcağız. Onu öylece görenler: "Zavallı kızcağız!" dediler . Ama onun ne kadar güzel Őeyler gördüğünü, yeni yıla bykannesiyle birlikte mutlu olarak nasıl girdiğini kimseler bilmedi...

(Yazan : Hans Christian Andersen